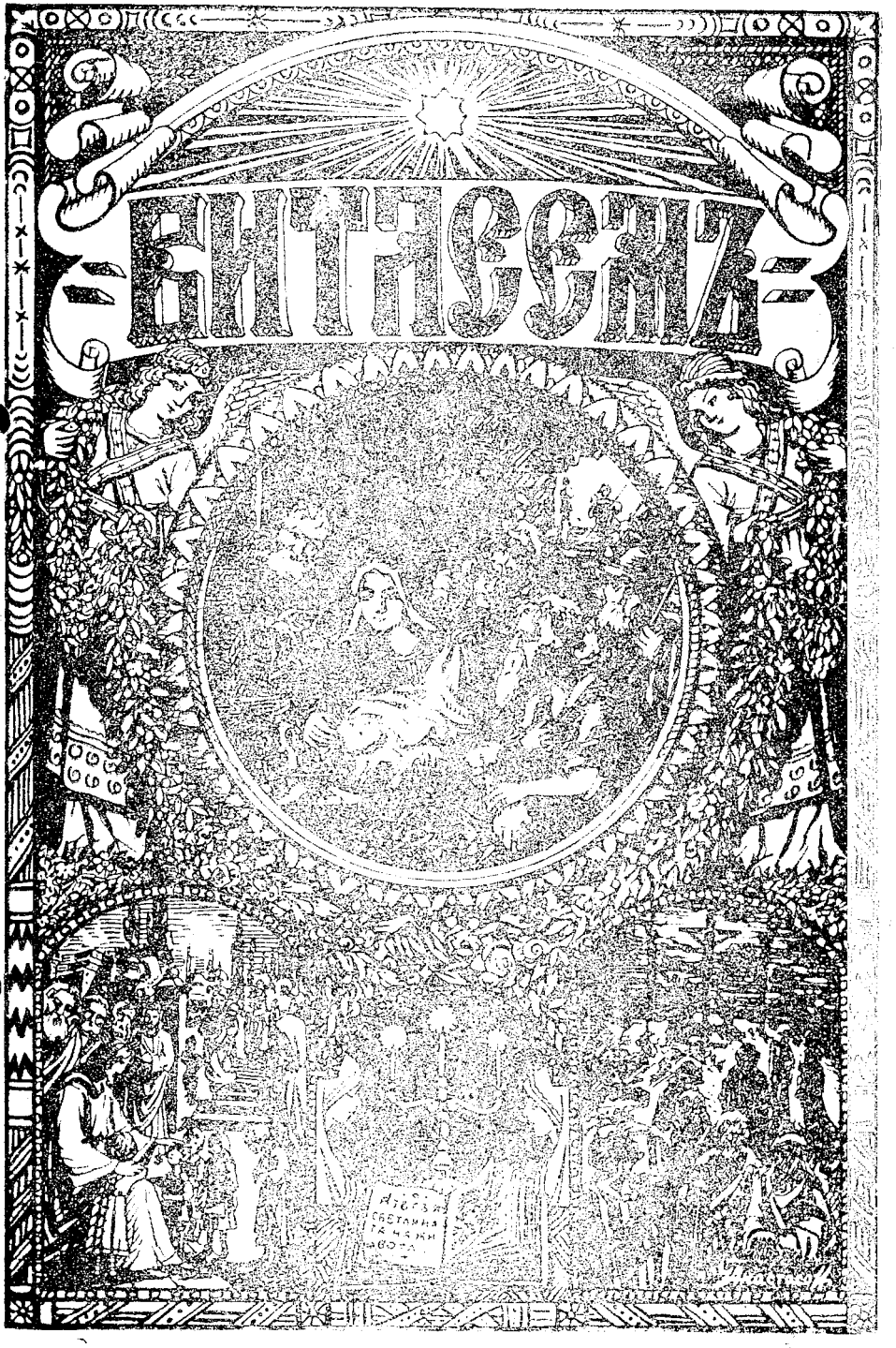

Година VIII 1929 – 1930 Книжка 4 и 5 (двойна)

РЕДАКЦИОННИ СЪОБЩЕНИЯ

I.

За папката

Съ настоящата двойна книжка изпращаме на всичкитѣ си абонати **папката** за списанието, съ надежда, че и онія, които още не сж внесли скромния му абонаментъ, ще го внесатъ въ непродължително време направо въ редакцията или когато имъ се поднесе нуждната квитанція отъ пощенския агентъ.

Направихме непосилни материални жертви ласкаемъ се да вѣрваме, че ще бждемъ подкрепени най-искренно отъ настоятелитѣ и абонатитѣ си.

II.

Една належителна поправка

Въ папкитѣ бѣхме наредили да се поставятъ тенекиени машинки, обаче, указаха се непрактични тъй като затѣгатъ твърде много книжкитѣ и не могатъ свободно да се разтварятъ за четене. Замѣнихме ги съ шнурчето, което като се завърже малко по надълго, дава възможность книжкитѣ да се разтварятъ свободно.

III.

Повторно молимъ настоятелитѣ и абонатитѣ си да обърнатъ по сериозно внимание на **редакционнитѣ ни съобщения**, помѣстени въ III книжка на втората страница отъ корицата.

Отъ Комитета.

Год. VIII. 1929 1930 Кн. 4 и 5.

Дѣ сж?

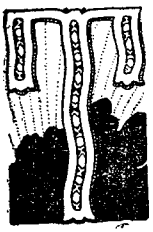
Дѣ сж птиченцата пойни,
Дѣ е щръкльо дългокракъ?
Дѣ сж свѣтли дни спокойни,
Дѣ сж?— Ще ли дойдатъ пакъ?

Птиченцата лекокрили
Сж далечъ, далечъ — на югъ,
Скоро свойтѣ крепки сили
Въ ходъ ще пуснатъ за къмъ насъ!

Щръкльо шаренъ ще се върне,
Славеятъ ни гласовитъ
Въ пѣсни всѣки ще го зърне
Веселъ, радостенъ, честитъ!

Иде, иде пролѣть мила,
Идатъ топли, свѣтли дни,
Тя ни носи мощь и сила
И животъ новъ съ ведрини!

Люб. Бобевски.

Изпъдени като Адамъ и Ева

върде бедни мжжъ и жена, като не могли вече да се прехранватъ отъ труда си, тръгнали да просятъ. Видѣлъ ги царьтъ на страната, смилилъ се надъ тѣхъ и ги прибралъ въ палата си. Далъ имъ нови дрехи, хубава стая, изобилна храна и поржчалъ на слугитѣ си да бждатъ много внимателни къмъ тѣхъ.

Минало доста време. Царьтъ пожелалъ да обиколи държавата си. Преди да замине, повикалъ облагодетелствуванитѣ отъ него мжжъ и жена и имъ казалъ:

— Утре ще замина по обиколка. Вие, понеже спечелихте моето довѣрие и любовь, ще оставя надзорници въ палата си. Обикаляйте навредъ и надзиравайте. За всичко ви давамъ свобода и власть, само едно нѣщо ви запрещавамъ: паницата, която е захлупена на масата въ съседната ви стая, да не пипате.

Не минало много време отъ заминаването на царя, жената прави що прави, ще надникне въ стаята съ паницата. Единъ день, не могла да се стърпи, повикала мжжа си и му казала:

— Да видимъ какво има подъ паницата.

— Не бива, отговорилъ ѝ той. Какво ще каже царьтъ, кога се върне?

— А, отъ где ще познае той, че сме я бутали. Ще видимъ и пакъ ще я похлупимъ, както си бѣше.

Бива — не бива, най-после жената надвила. Мжжътъ отхлупилъ паницата и една мишка, която била подъ нея, съ голѣма бързина избѣгала и здравата ги изплашила. Догде се съвзематъ да я подгонятъ и хванатъ, тя се мушнала въ една дупка и изчезнала.

Ами сега?

— Ти ме накара, каза мжжътъ на жената.

— Да не си ме слушалъ, каза жената на мжжа.

Царьтъ си дошелъ и право при паницата, а мжжътъ и жената, сгушени въ стаята си, треперятъ.

— Кой бута паницата? крещи царьтъ ядосанъ.

— Азъ, едва чуто казалъ мжжътъ, не можахъ да изтърпя настойчивостьта на жена си.

— Тъй зеръ! обадила се жена му. Все азъ крива!

Царьтъ се ядосалъ още по-вече и ги изпждилъ съ просяшкитѣ дрехи отъ палата си, тъй както били изпждени нашитѣ прародители, Адамъ и Ева, отъ рая.

Такива примѣри има много. Случватъ се често и между децата, въ кжщи или въ училището. Направятъ нѣщо противъ волята на родителитѣ или учителитѣ си, а после се оправдаватъ съ едно или друго, вмѣсто да признаватъ виновностьта си и искатъ прошка.

Не бива така! Иисусъ Христосъ казва: „нѣма

нѣщо тайно, което да не стане явно". Ето защо, никой да не скрива грѣшкитѣ си, а да ги казва и иска прошка за тѣхъ, съ задължение да ги не повтаря. Както родителитѣ и учителитѣ прощаватъ на децата си грѣшкитѣ, когато ги молятъ за прошка, тъй и Богъ прощава на ония, които се разкайватъ за грѣховетѣ си и Го молятъ да имъ прости.

Архимандритъ Йосифъ.

Милостиня

Азъ виждамъ дългъ редъ отъ бедни кжщурки, до половина затрупани съ снѣгъ. По пжтечката между тѣхъ съ трудъ се влачи дрипавъ човѣкъ. Прѣзъ рамото му виси торба, въ ржцетѣ му—дълга тояга. Той се приближава къмъ една отъ кжщичкитѣ и чука съ тоягата и проточено вика: „Дайте ми свята милостиня". Една отъ дупкитѣ, закрита отъ мъничко стъкло, отваря се, показва се една гола загорѣла ржка съ коматче хлѣбъ: „Вземи въ името Христово!" проговори единъ гласъ. Коматчето пада въ торбата, прозорчето се затваря. Просякътъ, кръстейки се, отива къмъ следующата кжщурка: сжщото чукане, сжщитѣ думи и сжщо такова коматче пада въ торбата. И колкото старци, бедни, сакати и да минатъ, предъ всѣкиго се отваря мъничко прозорче, и всѣки ще чуе да му се казва: „Вземи въ името Христово!" Загорѣлата ржка не се уморява да се промъква презъ прозорчето и коматчето хлѣбъ неизбѣжно пада въ всѣка подложена торба.

И. А. Гончаровъ

Деца, помнете петата заповѣдь!

Почитай баща си и майка си, за да ти бѫде добре и дълго да живѣешъ на земята.

аради Господа нашего Иисуса Христа, мили деца, покорявайте се на своитѣ родители, защото това го изисква справедливостьта. Почитай баща си и майка си — тая е първата заповѣдь съ обѣщанието: да ти бѫде добре и да живѣешъ дълго време (Ефес. 6. 1—3). Господъ е издигналъ бащата надъ децата, и утвърдилъ майчиния сѫдъ надъ синоветѣ. Тоя, който почита баща си, ще се очисти отъ грѣховетѣ си и, който уважава майка си — придобива съкровища. Тоя, който почита баща си, ще бѫде зарадванъ и отъ своитѣ деца и, когато се моли, ще бѫде чута молитвата му. Който уважава баща си, ще живѣе дълго и, послушния на Господа, ще успокои своята майка. Съ всичкото си сърдце почитай баща си и не забравяй родилнитѣ болки на своята майка. На дѣло и думи почитай майка си и баща си, за да дойде върху тебъ тѣхното благословение: защото благословението запазва дома на децата, а клетвата на майката го разрушава до основитѣ. Не търси слава въ безчестието на баща си, защото безчестието на баща ти за тебъ не е слава. Синко, приеми твоя баща, когато остарѣе и не го огорчавай презъ цѣлия му животъ. Макаръ че той и да е отслабналъ умствено, не го презирай за това. Защото твоето милосърдие къмъ баща ти нѣма да бѫде забравено; въпрѣки твоитѣ грѣхове, твоя имотъ ще се увеличи. И когато бѫдешъ скрѣбенъ, твоето милосърдие къмъ баща ти ще помогне, щото твоитѣ грѣхове да се стопятъ, като ледъ отъ топлина (Кн. Пр. на Иисуса С. Сир. 3—8, 10, 12 15). Помни за баща си и майка си, когато седишъ между знатни хора, да не се забравяшъ предъ тѣхъ и да извършишъ глупости. Тоя, който оставя баща си, все едно е, че е богохулникъ, и който сърди майка си е проклѣтъ отъ Господа (Закъ тамъ 3, 16). Око, което се надсмива на баща си и което не се покорява на майка си, ще го изкълватъ врановитѣ и изядатъ пилетата на орлитѣ!—(Притч. 30—17) Който краде отъ своитѣ родители и ги ограбва и казва: „това не е грѣхъ,"—той е крадецъ и грабитель (Притч. 28—24). Ето какъ словото Божие учи за почитанието на родителитѣ. — „Самата наша съвѣсть, — казва святителя Тихонъ Задонский, — ни убеждава съ любовь да почитаме своитѣ родители. Християнино, най-голѣмото почитание отдай на тия, които сж те родили, за да ти бѫде добре. И кого другиго трѣбва да почиташъ, ако не родителитѣ си? Твоитѣ родители за тебе сж най-голѣмитѣ благодетели, затова изказвай имъ своята дос-

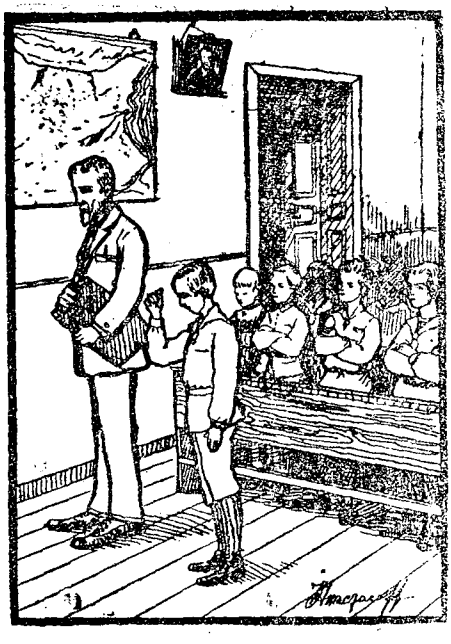
тойна благодарность. Спомняй си тѣхнитѣ болести и трудъ, които сж изпители и полсжили при твоето възпитание и бжди имъ за това благодаренъ. Знай сжщо, че съ нищо не можешъ да имъ заплатишъ за тѣхнитѣ благодѣяния. Тѣ съ много сж те задължили и ти имъ си много длъженъ. Затова презъ цѣлия си животъ имъ изказвай сърдечна благодарность. Изказвай имъ послушность въ всѣко отношение; това послушание изказвай тогава, когато тѣ ти заповѣдватъ нѣщо, което е съгласно съ словото Божие и което не му е противно. Затова и св. Апостолъ заповѣдва на децата да слушатъ своитѣ родители въ Господа; т. е. да ги слушатъ въ това, което не е противно на Господа. Ако ли имъ заповѣдатъ нѣщо, което е противно на Словото Божие, то не трѣбва да слушатъ. За това Христосъ Синъ Божий учи въ Св. Евангелие. „Който обича баща си или майка си по-вече отъ Мене, не е достоенъ за Мене" (Мат. 10--37) Не започвай никаква нова работа безъ тѣхния съветъ и позволение, но за всичко искай тѣхния съветъ и позволение. Най-много се пази съ груба дума да не ги оскърбишъ, но винаги учтиво имъ отговаряй. Ако ли те наказватъ за нѣщо, то да знаешъ, че ти си виноватъ. Признавай смирено своята виновность и съ кротость претърпи наказанието, защото тѣ те наказватъ за да бждешъ изправенъ и добъръ. Ако се считашъ за невиненъ и твоята съвесть те оправдава, то заяви своята невинность учтиво и смирено, както подобава на чедо. Въ нужда и бедность не ги оставяй, но имъ помагай и имъ служи, а най-вече въ старость, и каквито тѣхни недостатъци да видишъ, прикривай ги мълчаливо. Пази се да ги осжждашъ и на други да ги казвашъ. Въ това не подражавай на Хамъ, синътъ на Ной, който, като видѣлъ голотата на баща си, излѣзалъ да съобщи това на своитѣ братя; но подражавай на братята му Симъ и Иафеть които, покрили голотата на баща си, безъ да я видятъ. Ако сгрѣшишъ и случайно ги оскърбишъ, то безъ да се бавишъ, веднага съ смирение искай прошка, за да не бждешъ сжденъ отъ Господа, защото щомъ споредъ думитѣ на Христа ние сме длъжни да искаме отъ всѣки единъ човѣкъ, когото сме оскърбили, прошка и да се помиримъ, то толкова повече така трѣбва да постжпваме съ нашитѣ родители, които сме длъжни да почитаме и уважаваме по-вече отъ всички хора. И всичкитѣ свети Божии ни даватъ достойни за подражание примѣри на послушание къмъ своитѣ родители. Достатъчно е да се посочи на Исаакъ, който отъ послушание къмъ баща си Авраамъ, охотно е позволилъ да го свърже и положи на жертвеника и се съгласилъ по-добре да умре отъ ржката на баща си, отколкото да се възпротиви на неговата воля. А хората отъ стари времена, какво високо почитание сж изказвали къмъ родителитѣ си! Кой е билъ Соломонъ? — Най знаменитиятъ по мждрость, силенъ царь, но и за него четемъ, че когато

при него е влѣзла майка му, Вирсавия, да го моли за нѣщо, той станалъ правъ предъ нея, поклонилъ й се и сж поставили престолъ за майката на царя и тя седнала отъ дѣсната му страна Най-после, най високъ примѣръ за покорность къмъ родителитѣ си е проявилъ Самъ Господъ Иисусъ Христосъ, както за това разказва Св. Евангелие. Отъ послушание къмъ Своята Пресвета Майка Той извърши първото Свое чудо въ Кана Галилейска, като обърна водата въ вино. А какъвъ примѣръ на нежна грижливость за Своята Майка Той е проявилъ въ това време, когато е билъ на кръста? Той я оставя на грижитѣ на Своя ученикъ, възлюбления Иоанъ.

Деца, обичайте и почитайте своитѣ родители! Родителското благословение въ вода не потъва и въ огънь не гори. Родителската молитва не допуща да загине човѣкъ, тя отъ дъното на морето ще те спаси! Колко деца сж бивали изцѣрявани, колко мъртви сж възкръснали, колко сж се разкаяли, и то благодарение на родителскитѣ молитви! Блажения Августинъ, когато билъ младъ, преди да се покръсти се билъ предалъ на грѣшни удоволствия. Баща му, който билъ езичникъ, никакъ не се грижелъ за поправянето на своя синъ, но майката, която била набожна християнка, дълбоко скърбила за това, плакала и се молила, щото самъ Господъ да изтръгне отъ пропастьта на порока нейното любимо дете. „Тя плака, — както самъ разказва Августинъ, — по-вече отъ другитѣ майки, които плачатъ за смъртьта на своитѣ деца, защото виждаше моята духовна смъртъ". Съ дълбока скръбь тя отишла единъ день при единъ епископъ и като му разказала своята скръбь, молила го да се помоли на Бога за нейния синъ. — Иди си съ миръ, казалъ й епископътъ, постжпвай така, както сега постжпвашъ; невъзможно е щото следъ толкова сълзи и молитви той да загине". И думитѣ на епископа се сбждали. Августинъ, който по единъ чудесенъ начинъ се обърналъ въ християнинъ, не само че е станалъ радость на майка си, но и утешение за цѣлата християнска църква, славенъ учитель и твърдъ защитникъ на нейнитѣ свети истини — съ думи и дѣла. Толкова е силна родителската молитва. Ето и примѣръ, какъ строго Богъ наказва тия, които не почитатъ своитѣ родители:

При Преподобний Партений веднажъ е билъ доведенъ единъ юноша измъчванъ отъ нечисти духове. Светия старецъ, който съ своитѣ чудотворни молитви е изцѣрявалъ съ пръвъ погледъ болни, безъ да го молятъ за това,—сега, като погледналъ на младия човѣкъ, обърналъ се съ негодование. Родителитѣ на болния паднали въ краката на светията, и съ сълзи го молили да се съжали надъ тѣхния синъ, и да го излѣкува, но Партений отговорилъ: „Вашиятъ синъ е недостоенъ, за да бжде излѣкуванъ, защото е наказанъ за

гдето е говорилъ лошо за васъ. По-късно, и то отъ уважение къмъ настойчивата молба на родителитѣ, той се съгласилъ да се помоли Богу за юношата и съ това го избавилъ отъ страшнитѣ мжки. Справедливо казва св. Тихонъ, че такива деца сж изроди на човѣшкия родъ и сж гнусни. Словото Божие такива грозно е проклѣло „проклѣти да сж които безчестятъ своитѣ родители" (Втор. 27—15) и по Мойсеевия законъ такива се предавали на смъртно наказание. И така пази се, християнино, да не оскърбишъ своитѣ родители, за да не бждешъ наказанъ отъ Бога. Ние следъ Бога нѣмаме по-голѣми благодетели, освенъ родителитѣ си. Страшно е ако бждемъ къмъ тѣхъ неблагодарни, при това знай: „какъвто бждешъ ти къмъ своитѣ родители такива ще бждатъ твоитѣ деца къмъ тебе." По думитѣ на Христа: „Съ каквато мѣрка мѣрите, съ такава ще ви се отмѣри". (Мат. 7—2).

Неблагодарнитѣ деца.

Въ единъ германски градъ, Нюренбергъ, и до сега е запазено преданието за единъ нещастенъ човѣкъ, който е живѣлъ тамъ. Тсй ималъ шесть деца, и на всичкитѣ, още презъ живота си, имъ раздѣлилъ цѣлия си имотъ: кжщи, ниви, ливади, добитъкъ и пр., като разчиталъ, че децата му на старость ще го гледатъ. Отначало той поживѣлъ нѣколко време у най-голѣмия си синъ, но скоро му дотегналъ. „Татко,—казалъ му синътъ,— нощесъ ми се роди момче, и на мѣстото, гдѣто е твоето легло, трѣбва да поставимъ люлката за детето; не ще ли ти бжде угодно да се преселишъ у брата ми? Неговата кжща е по-широка отъ моята". Старецътъ послушалъ, поживѣлъ нѣколко време у втория си синъ, но и на него дотегналъ „Татко, — казалъ му той, — вие обичате да живѣете въ много топла стая, отъ което менъ ме боли главата; не е ли по добре да се преместишъ при брата ми, хлѣбаря"? Старецътъ го послушалъ и отишелъ при третия си синъ, но и на него скоро му дотегналъ. „Татко, въ хлѣбарницата ми има постояно много хора, едни идватъ други отиватъ, и те безпокоятъ, не можешъ следъ обѣдъ да си подремнешъ; не е ли по-добре да отидешъ у сестра ми, кжщата на която е на края на града?" Старецътъ недоволенъ, отишелъ при дъщеря си, като си мислилъ: „Тя ще бжде по-милостива къмъ менъ, — женитѣ иматъ по-меко сърдце отъ мжжетѣ. Но той и на дъщеритѣ скоро дотегналъ. Едната му казала: „Азъ треперя отъ страхъ, когато отиваш ъ на църква или нѣкжде другаде и ще трѣбва да слизашъ по стръмната пжтека, за да не падпешъ; у сестра ми Елизавета нѣма такива неудобства, нейната кжша е на равно мѣсто". Старецътъ се съгласилъ, че тя е права и мирно се отправилъ при дру-

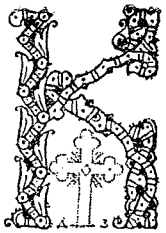
гата си дъщеря, но и у нея дълго не живѣлъ. Тя заръчала да му кажатъ, че кжщата й е на влажно мѣсто и е вредно въ нея да живѣе човѣкъ, който страда отъ ревматизъмъ, тогава, когато кжщата на сестра й Магдалина, която живѣела при гробищата, е на сухо мѣсто.

Старецътъ разсждилъ, че това е благоразумно и отишелъ при най малката си дъщеря. Следъ два дни, малкото му внуче му казало: „дѣдо, мама вчера каза на леля Елизавета, че за тебъ нѣма подобра квартира, освенъ една отъ тия кжщички, които татко копае". Тѣзи думи така поразили стареца щото той веднага падналъ на земята и издъхналъ. Гроба се указа по-милостивъ отъ колкото неговитѣ шесть деца. Той спокойно почива въ него и нищо не тревожи неговитѣ кости.

За това справедлива е поговорката: „на единъ баща е по-леко да изхрани шесть деца, отколкото шесть деца — единъ баща".

Епископъ Бисарионъ

Зимна картина

Красиво премени се гората, съ снѣгъ разкошно се натруфи, наоколо й всичко е мълчаливо, и мъртвешки сънъ вредъ цари.

Спи въ своето легловище мечка, измършавелъ вълкъ зловѣщо вий, нийде ни диря, ни поменъ отъ зайча дългоухи.

Подъ разкошната покривка мека, дреме леко гората; сънува шуртенето на рѣкитѣ, свода на безоблачни небеса.

А студа, день въ день се усилва, ледътъ по езерата трѣщи По брилянтната снѣжна покривка, селянинъ за въ кжщи едва върви.

Насѣкалъ е той дърва доста. Едва ги тътри! Хубаво е да почине, но мразътъ е силенъ, а селото далече.

По М. Масленикова

ВДОВИЦА

Сиротиня клета, болна
Въ хижа се повира,
Съ деца дребни, гладна, морна
Храна не намира.

*

А дечица плачатъ, хленчатъ,
За хлѣбецъ се молятъ,
Отъ студъ зъзнатъ и се гушкатъ
Ситни сълзи ронятъ.

*

Майката молба отправя
Къмъ Всевишни Бога:
— Дай ми, Боже, да се справя
Съ черна незгода.

*

Да отхраня деца клети
Въ сиромашка неволя,
Нека, Боже, да се свети
Твойта мощна воля.

*

Да живѣя, та да растнатъ
На майчини скути,
Ако умра, кой ли, Боже,
Тѣхъ ще ги приюти?

Батановци

Сим. п. Цвѣтковъ

Защо е далъ Господь гората?

Господь е създалъ гората не само за хубость. Заедно съ хубостьта, той й е далъ и нѣколко служби, които тя извършва много редовно.

Гората ни дава дърва да се грѣемъ, да си правимъ кола, рало, яремъ, кжща, воденица, Нея дѣдо Господъ е отредилъ още и да усмирява вѣтрищата, да държи въ мѣрка студоветѣ и горещинитѣ, да прави завѣтъ на пастиритѣ и на стадата въ зло време.

Гората служи още да не дава на пролѣтното слънце да стопи изведнажъ снѣга по планинитѣ. Снѣга подъ сѣнка полека се тае, та долчетата цѣло лѣто си шумолятъ, рѣкичкитѣ до новъ снѣгъ си лъщятъ по равнинитѣ и поятъ ливади, ниви и градини, каратъ воденици и тепавици. Гората не дава на слънцето да изсуши изведнажъ влажната земя подъ нея, и затова имаме изворчета съ студена вода. Изкоренитѣ ли едно дръвче, пресушавате влагата за едно бистро изворче.

Дѣдо Господь е отредилъ гората да не дава на поройнитѣ дъждове да свличатъ калъ, пѣсъкъ и камъни. Коренитѣ на дърветата, па били тѣ търни и смрики, задъ жатъ и най-стръмнитѣ брѣгове да се не ронятъ. Земята безъ гори, лесно запустява, защото камънитѣ и пѣсъка, които се свличатъ отъ пороитѣ, засипватъ и ниви, и ливади, и градини.

Гората привлича дъждоветѣ, толкова потребни за нивитѣ, а въ сжщото време пази отъ буря и градушка. Дето горитѣ сж изсечени, по-често бие градъ. Дето има гори, тамъ има и чистъ въздухъ, и изобилна вода и здраве, и Божа благословия.

Но знаемъ ли ние тия ползи отъ горитѣ?

— Ако ги знаехме, не щѣхме тъй безжалостно да ги изтрѣбваме.

Разумнитѣ земледѣлци пазятъ горитѣ като очитѣ си.

ЗА ХРИСТА

Всѣка крачка кой ви пази,
Мои милички деца?
Кой е Този що обича
Ваще чистички сърдца?

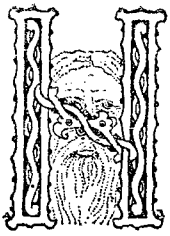
Кой, съ мѫка на душата,
Нѣвга казвалъ е за васъ:
— „Пуснете при менъ децата;
Нека дойдатъ въ тоя часъ“!

Кой, съ дѣла и съ притчи,
Сѣлъ срѣдъ хората добро;
И издъхна въ мѫки тежки
Върху кръста отъ дърво?

— Кой е Този що разпръсна
Въ гроба черния мракъ
И следъ това Си възкръсна
Горе въ небесата пакъ.

На Когото днесъ се молимъ,
Грѣшкитѣ ни да прости.
И Когото всички словимъ
— „Христе мили, Ти Си Ти“. . . !

К. Димитровъ

Малкото дяволче и човѣка

Началникътъ на дяволитѣ поискалъ да види, кой отъ малкитѣ дяволи е най-майсторъ, за да го направи свой помощникъ. Той ги изпратилъ на земята между човѣцитѣ съ поржка да извършатъ по едно зло.

Като се върнали всички дяволи и дяволчета отъ земята, началникътъ имъ почналъ да ги разпитва, кой какво е сторилъ.

— Азъ, рекълъ първия, скарахъ единъ мжжъ съсъ жена му.

— Азъ, обадилъ се другъ, накарахъ единъ богаташъ да изпжди единъ просякъ. — Азъ, обадилъ се трети, научихъ едного да излъже съседа си.

— Азъ пъкъ, извикалъ четвърти, накарахъ двама братя да се сбиятъ. — А азъ, рекълъ пети, накарахъ единъ синъ да убие баща си.

Тъй се изреждали дяволитѣ, да разправятъ, кой какво извършилъ. Останало най после едно малко дяволче.

— Ами ти, какво направи? попиталъ го началникътъ засмѣно, като мислилъ, че толкова малко дяволче не би могло да направи никакво зло.

— Научихъ, отговорило то, селянитѣ отъ едно село да правятъ ракия и да я пиятъ.

— Какво е това ракия? — попиталъ началникътъ, защото не билъ чувалъ за такова питие.

— Питие отъ грозде, или отъ сливи, или отъ жито рекло дяволчето.

— Хе-хе хе! — изсмѣлъ се началникътъ, а съ него заедно и всички други дяволи. — И ти мислишъ, че си накаралъ селянитѣ отъ това село да направятъ голѣмъ грѣхъ!

— Елате вижте, какво прави човѣкъ, когато пие това питие, па тогава говорете,—рекло дяволчето.

Всички дяволи тръгнали следъ него и отишли въ селото, дето селянитѣ се научили да варятъ ракия. Заварили много отъ тѣхъ събрани въ широка стая, разтворена къмъ пжтя, безъ дворъ и градина.

— Какво е това? — попиталъ началникътъ дяволчето.

— Това е кръчма, дето селянитѣ пиятъ ракия.

Насѣдали всички дяволи около селянитѣ, безъ последнитѣ да могатъ да ги видятъ, и гледали, какво става въ кръчмата.

Единъ селянинъ стоялъ правъ и сипвалъ на другитѣ ракия. Изпърво селянитѣ приказвали малко. Полека-лека устата имъ се развързала и тѣ почнали да се хвалятъ единъ други, да се ласкаятъ и лъжатъ,

— Бре! — казалъ началникътъ, ако почнатъ хората тъй да се лъжатъ, то скоро всички ще ни бждатъ въ ржцетѣ.

— Почакай, — казало дяволчето, — да видишъ, какво ще стане по-нататъкъ.

Изпили селянитѣ още нѣколко ракии и почнали да говорятъ по-високо и по-грубо; почнали да се псуватъ, а следъ това захванали да се биятъ единъ други.

— Потрай малко, — рекло дяволчето на началника си — да видишъ, какво има да стане. Нека пийнатъ още малко.

Селянитѣ пили още и съвсемъ се забравили. Тръгнали нѣкои да си отиватъ. Излѣзли двама души отъ кръчмата, пристжпили две крачки и се търколили като свини въ една локва каль.

— Елате, — рекло малкото дяволче, — да видите тамъ оня дето върви бързо, какво ще прави у дома си.

Тръгналъ началникътъ съ дяволчето и други нѣколко дяволи следъ пияния селянинъ. Когато стигналъ дома си, той взелъ да вика, да се кара, та изплашилъ всичкитѣ си деца. Едно бѣгало на една страна, друго — на друга. Майка имъ взела да се моли на мжжа си да не прави тъй, но той като звѣръ се нахвърлилъ върху нея и я набилъ. Викалъ

и ее каралъ, докато отмалялъ и се търколилъ та заспалъ.

— Браво! — казалъ началникътъ на дяволчето, — хубаво питие си измислилъ.

— Но ти не си видѣлъ всичко, — казало дяволчето; — да се върнемъ да видите, какво ще стане още въ кръчмата.

Като отишли въ кръчмата, намерили още двама, които си допивали и едва думали. Кръчмарьтъ едва стоялъ и ги канилъ по скоро да свършатъ, но тѣ не искали да го чуятъ. Въ това време пристигналъ единъ старецъ.

— Само тоя старецъ не пие въ селото, — рекло дяволчето; само него не можахъ да измамя.

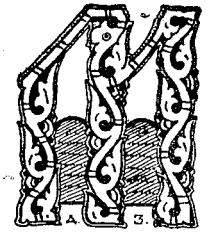
Стареца билъ баща на единъ отъ пиянитѣ селяни, Той се изправилъ на вратата на кръчмата и почналъ кротко да гълчи сина си.

— Пакъ ли идешъ! — извикалъ пияния синъ. На ти тебе! Да знаешъ и да не дохаждашъ!

Рекълъ това пияниятъ, извадилъ ножъ изъ джеба си и го забилъ въ гърдитѣ на баща си.

Л. Толстой

Малката Стоянка

Малката Стоянка е дете на бедни родители. Баща ѝ е училищенъ слуга. Получава твърде малка заплата, съ която едва може да прехраня семейството си.

Зима идва. Студъ настава. Трѣбватъ дебели, топли дрехи. А майката на малката Стоянка се разболява и става нужда да замине на лѣчение въ болницата. Горката Стоянка! трѣбваше да стои у дома си сама-самичка. Но татко ѝ не я остави, защото е още малка — не може да си прислужва. Затова сутрина рано, заедно съ баща си, идваше въ училище. Когато да стигнѣхте въ училище, щѣхте да видите около печката на салона малко блѣдо момиченце, само по чорапи, да обикаля около печката. Никому даже не идваше на ума на какво се дължи тази блѣдость по лицето на малката Стоянка. А зимата си е строга, неумолима, тя не иска да знае за теглото на бѣднитѣ. Добре, но следъ лошото, по редъ се реди и доброто. Дойде день, който донесе и на бедното детенце щастие.

Вие знаете, милички дечица, че всѣка година срещу Коледа се подпомага на бѣднитѣ деца-ученици: съ дрешки или обуща. И тази година, както всѣка друга година, училищното ни настоятелство изпълни своя дългъ, като подпомогна на бѣднитѣ. Женското дружество въ града ни сжщо така отъ своя страна подпомогна. По такъвъ начинъ, срѣщу коледнитѣ празници, доста бедни деца бѣха зарадвани съ нови дрешки. А за малката Стоянка, която по цѣлъ день обикаляше около печката на студения училищенъ салонъ, никой не се подсети да ѝ даде поне едни топли обуща. Добре, но състрадателнитѣ души на нашитѣ деца-ученици, забелязаха това и изявиха готовность да подпомогнатъ и Стоянка.

Колко хубава детска идея!

Решено и сторено.

Единъ день, това бѣше по обѣдъ, влизамъ въ училищния салонъ и гледамъ насъбрали се много деца, мирно и тихо да наблюдаватъ нѣщо. Полюбопитствувахъ да видя що е това. Отивамъ, и що да видя! Малката Стоянка, качена на столъ, оглеждатъ въ новата ѝ премѣна: хубави сандалки, топла вълнена рокличка и хубави нови терлички въ ржце. Всички весели и засмѣни я гледаха, а и тя доволна, весело наблюдаваше тѣхнитѣ засмѣни лица.

Трогнатъ отъ тая мила детска сценка, не оставаше нищо друго, освенъ да пожелая, ако може да я снабдятъ и съ една вехтичка баретка.

Колко хубаво е, колко мило и приятно е, когато виждашъ малки деца, отъ състрадание къмъ себеподобнитѣ си, да вършатъ благодеяние.

Ж. Желѣзовъ

МОЛИТВА

Мислитѣ четешъ ни,
Господи прѣвчни,
И лѣкувашъ съ дума
Ранитѣ сърдечни!

И ни сочишъ пжтя —
Пжтя на доброто; —
За борба вдъхни ни
Вѣра Ти съсъ злото!

Люб. Бобевски.

Кучето на рибаря

I

При една рѣка, на самия брѣгъ, живѣеше единъ старъ рибарь съ своето семейство. Кжшата му бѣше толкова близо до водата, щото, когато се случеше да се разиграятъ вълни по нея, тѣ плискаха почти на нейния прагъ. Рибарьтъ много обичаше своя занаятъ. Наистина, той не бѣше лекъ, но за нищо на свѣта не би напустналъ нито своя брѣгъ, нито своето занятие.

Той бѣше се родилъ и израстналъ тукъ. Добитъкъ не развъждаше, и отъ всичкитѣ домашни животни имаше само едно куче, което много обичаше. Приятно му бѣше, когато самъ самиченичъкъ мълчаливо ловѣше риба, рано въ зори, да слуша неговия лай. То не бѣше вързано и свободно си тичаше. Но когато се появиха наблизо въ гората вълци, и той се уплаши, случайно да не забѣгне въ гората и попадне между тѣхъ, макаръ и съ съжаление, го върза съ желѣзна верига.

Времето незабелязано течеше. У рибаря трудътъ и почивката, сполуката и несполуката, скрѣбьта и радостьта се смѣняваха или разбъркваха, като у всѣки човѣкъ. Но веднажъ го постигна голѣмо нещастие и го заплашваше страшна опасность.

II

Уморенъ отъ работа, рибарьтъ дълбоко спѣше въ своята кжщица. Още отъ вечерьта бушуваше буря и дъждъ шумѣше и плискаше, като че ли хиляди ручеи се лѣеха отъ небето. Внезапно при разсъмване го разбудиха виковетѣ на жена му и децата му. Сънливъ, той стана отъ леглото, за да имъ помогне, и самъ извика отъ страхъ. Въ кжщата имаше вода до поясъ. Той отвори вратата, и водата, която нахлу, току що не го събори. Жена му и децата му едва успѣха да изскочатъ. Въ тъмнината той случайно се натъкна на отвързаната лодка, която бѣше завързана къмъ стената, намери въ водата мрѣжата, натовари въ лодката семейството си и заплува къмъ брѣга. Започна да става свѣтло. Рибарьтъ хвърли поглецъ на около и сърдцето му замрѣ: рѣката бѣше заляла цѣлата околность на едно необятно пространство и бушуваше като море. Рибарьтъ отправи лодката къмъ планината, която като островъ стоеше посрѣдъ залятата равнина. Лодката се гуркаше между налитащитѣ вълни и трещеше отъ тѣхнитѣ удари; ржцетѣ на гребеца отслабваха и бѣха готови всѣки моментъ да изпуснатъ греблата.

III

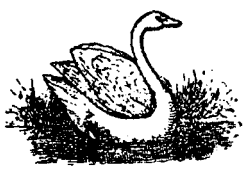
Най-после рибарьтъ излѣзе на брѣга. Цѣлото семейство се изкачи на върха на планината и гледаше грозното наводнение. Ненадейно отъ вълнитѣ долетѣ до тѣхъ продължителенъ и жаленъ звукъ. Тѣ всички потрепераха и се изгледаха единъ другъ.—„Кучката! Нашата кучка!"—извика малкиятъ синъ и посочи на едно черно петно между вълнитѣ. Наистина това бѣше тя.

Нейната колибка, заедно съ две-три гредички отъ нея, се носѣше по вълнитѣ, блъскана отъ вѣтъра. Тя имаше нѣколко малки кученца. Тѣ всички търсѣха убѣжище на покрива на колибката и свивайки се между краката на майка си, съ своя лай търсѣха отъ нея помощь и защита; а тя само можеше да вие. Ето че вѣтърътъ се усили. Една вълна събори бѣднитѣ животни отъ тѣхното несигурно убѣжище. Само едно отъ кученцата се задържа върху колибката и, като треперѣше съ всичкото си тѣло отъ студъ и страхъ, гледаше съ мътни очи на скачащитѣ вълни. Друго, като падна, се улови съ лапичката си за лапата на майка си и се мжчеше да се изкачи. Трето, като махаше съ своитѣ слаби и неловки лапи, почти вече потъваше, но все още се теглѣще къмъ дървото, неговата глава и муцуна едва се виждаха въ водата. Нещастната майка се тегли, гризе желѣзната верига и дръжка съ нея. Напраздно! Нейнитѣ деца загиватъ предъ очитѣ й, а тя не може да имъ укаже помощь и тана вие, щото въ гласътъ й се чува ридание, очитѣ й се преливатъ съ сълзи, като че ли се моли да се съжали надъ нея сждбата.

IV

Рибарьтъ се хвърли въ лодката, за да помогне на загинващитѣ животни. Когато се приближаваше, най-малкото кученце, изгубило сили, вече бѣше почнало да потъва. Майката въ отчаяние силно се дръпна, изтръгна колчето, за което бѣше вързана веригата, и се хвърли на помощь на загинващето си дете, но тежката верига я повлече къмъ самото дъно. Рибарьтъ успѣ да ги извади. Когато тѣ бѣха вече въ лодката, майката бързо и загрижено помириса децата си, като че ли да се убеди, че всички тѣ, сж живи и невредими. Но като видѣ, че две отъ тѣхъ нѣма, започна да търси изъ лодката и като не ги намѣри нигде, клекна на края на лодката, устреми очи въ мътнитѣ и сърдити вълни и съ тѣхния ревъ дълго се смѣсваше нейния хрипкавъ и замиращъ вой.

Отъ руски

Иисусъ Христосъ и Авгаръ Едесский.

Преди нѣколко години англійскиятъ ученъ, Филипсъ, намѣрилъ въ Петербургската Публична Библиотека единъ много интересенъ ржкописъ на Сирийски езикъ. Въ това съчинение подробно се разказва за сношенията на Авгаръ, царя на Едесса (градъ находящъ се въ сверната часть на Месопотамия) съ Иисусъ Христосъ. Посланницитѣ на Авгаръ, завръщайки се при своя царь, трѣбвало да минатъ по пжтя, който минавалъ близо край Иерусалимъ и срещнали една тълпа отъ хора, която идвала отъ далеко за Иерусалимъ, за да видятъ Иисусъ, слухътъ за чудесата на когото се разпространили и въ най-отдалеченитѣ страни на Изтока. Посланницитѣ на Авгаръ се присъединили къмъ тълпата, влѣзли въ Иерусалимъ и видѣли Иисуса, заобиколенъ отъ народъ и събранията на иудеитѣ, които се съвещавали какво да правятъ съ Иисуса. Като прекарали въ града 10 дни, пратеницитѣ се отправили за дома си и разказали на Авгаръ всичко, което видѣли. Авгаръ, князетѣ и велможитѣ били очудени и владетеля на Едесса казалъ: „Тия могжествени дѣла не сж отъ човѣкъ, но отъ Бога, защото никой другъ не може, освенъ Богъ да съживява мъртвитѣ". И Авгаръ поискалъ самъ да отиде въ Палестина при могжествения Иисусъ, великия и чудния, но се боялъ да не си навлече подозренията на римлянитѣ, презъ чиито владения трѣбвало да мине, и за това написалъ писмо до Иисуса и го испратилъ съ вѣрния си слуга Ханнанъ, който билъ и съ първитѣ пратеници въ Иерусалимъ. Ханнанъ тръгналъ съ писмото отъ Едесса на 14 мартъ и пристигналъ въ Иерусалимъ на 12 Априлъ и намѣрилъ Иисуса въ домътъ на Хамалинъ, знаменитъ учитель на Иудеитѣ.

Ето какво е писалъ Авгаръ на Иисусъ Христосъ:

„Авгаръ Укама (Укама значи — черенъ; такова име сж дали на Авгаръ за особенния цвѣтъ на кожата, който се билъ появилъ вслѣдствие, ужъ, на

„черната проказа), — на Иисуса, добрия лѣкарь, явилъ се въ Иерусалимскитѣ предели, Господине мой! Привѣтъ на тебъ. Азъ чувахъ за Тебъ и Твоитѣ изцѣления, които Ти извършвашъ не съ помощьта на цѣлебни треви и корени, но съ едно Твое слово отваряшъ очитѣ на слѣпитѣ, хромитѣ тръгватъ, очиствашъ проказанитѣ, глухитѣ прочуватъ; Ти изгонвашъ нечиститѣ духове, безумнитѣ и мжчителнитѣ болести Ти лѣкуващъ съ едно слово и възкресявашъ мьртвитѣ. Като чухъ за тия велики чудеса, които Ти извършвашъ, азъ въ своя умъ рѣшихъ, че Ти или си Богъ, слѣзалъ отъ небето или Синъ Божий, щомъ вършишъ такива дѣла. И затова ти пиша на Тебъ и моля, щото Ти да благоволишъ да дойдешъ при менъ и ме изцѣришъ отъ поразилата ме болесть, тъй като азъ вѣрвамъ въ Тебъ. Слушамъ сжщо, че иудеитѣ негодуватъ противъ Тебъ, преследватъ Те и иматъ лоша умисъль противъ Тебъ. Азъ владея малькъ, но прекрасенъ градъ, за насъ двама ни той е достатъченъ. Ела при менъ — могъществений и чудний — и ние ще живѣемъ спокойно".

И Иисусъ отговорилъ на Ханнанъ. „Върви и кажи на своя господарь, който те е изпратилъ при Менъ: „Блаженъ си ти, който не си ме видѣлъ и повѣрва въ Менъ, тъй като за Менъ е писано: „които сж Ме видѣли нѣма да повѣрватъ, а ще повѣрватъ тия, които не сж Ме видѣли". А що се отнася до твоята писмена молба да дойда при тебъ, то Азъ съмъ дъленъ да изпълня тукъ всичко, за което съмъ изпратенъ и да възлѣза после при Моя Отецъ, който Ме изпрати. Когато азъ се възнеса при Него, Азъ ще изпратя при тебъ единъ отъ Моитѣ ученици, който ще те изцѣри отъ болестьта ти и ще възвърне здравето ти и всички, които Те забикалятъ ще бждатъ обърнати къмъ сжщия животъ. Твоя градъ ще бжде благословенъ и неприятеля нѣма да господствува надъ него".

Преводъ

СХОДНИ ДУМИ:

1. На селянитѣ служа при вършидба, а на гражданитѣ — презъ лѣтнитѣ горещини. Познайте ме!

2. Име съмъ на духовно лице, замѣните ли първитѣ ми 2 букви съ **Р**, бератъ ме за салата. Кое съмъ?

3. ГАТАНКА.

Вредъ децата кой обича?
За хората кой се грижи?
Всѣка зима кой се ражда?
Въ голѣмъ праздникъ кой умира?
И кой всѣкога е живъ?

К. Димитровъ.

4. ЗАДАЧА

На едно църковно кубе, покрито съ скжпоценен металъ, стенитѣ били 8 квадратни метра, а покрива 35 кв. метра. Колко ще струва боядисването само отвънъ, ако за единъ кв. метъръ се плаща по 123 лева.

Задава: *К. Димитровъ.*

ТАЙНИ КВАДРАТЧЕТА:

5.

в	в	в	с
л	л	л	л
а	а	а	а
и	и	е	е

6.

с	т	в	р
о	о	е	е
а	а	а	а
д	д	л	л

НАГРАДИ.

Всички, които разрешатъ правилно горнитѣ сржчности, ще получатъ награда книгата **„Исусъ и разбойницитѣ"**.

Свободно съчинение

Който напише най-хубаво разказче по горната картинка, ще получи награда **едно годишно течение отъ списанието**.

Решение на разнитѣ сръчности отъ III книжка.

Сходни думи: 1. мас — тил — о = мастило; 2. поп—ар — а = попара; 3. вол — о — вар = вол — вар.

Гатанка: 4. Моливъ.

Въпросъ: 5. Съ еднитѣ работятъ, а другитѣ стоятъ въ бездействие и ржждясватъ.

Задача: 6. Насадили сж 22 шипки. Единадесеть отъ едната страна и единадесеть отъ другата

Ребуси: 7. Волга; 8. Кравай.

Награди получаватъ 83 абонатчета. Което отъ абонатчетата види решенията, чѐ сж като неговитѣ, а не е получило наградата, да попита веднага въ редакцията—Защо?

За свободното съчинение наградата се даде на *Иосифъ Ст. Миленковъ* отъ гр. София.

Източно-православна
Семейна, религиозно-нравствена библиотека

год. I. (1930)

№ 1. **Иисусъ и разбойницитѣ** — 52 стр. разкошно издание. Цена 10 лв.

№ 2. **Мжчеництво за Христа** — подъ печатъ.

Годишно отъ библиотеката ще излѣзатъ 5 книжки съ завършено съдържание — 48 до 46 стр. всѣка книжка.

Отдѣлно всѣка книжка ще струва 10 лева, а всичкитѣ 5 — **35 лева предплатени.**

На настоятелитѣ се прави 20 отстжпъ.

Всичко що се отнася до библиотеката се изпраща на адресъ:

Редакция „Витлеемъ“ — Варна

По нареждане на комитета първия томъ („Иисусъ и разбойницитѣ“) се изпрати на мнозина отъ абонатитѣ и настоятелитѣ на списанието „**Витлеемъ**“ съ твърда вѣра, че имъ прави услуга, като имъ дава четиво и за възрастнитѣ членове въ семействата.

Пропуснатитѣ, по една или друга причина, нека пишатъ и пратятъ скромната сума 35 лв., за да бждатъ записани и имъ се изпрати излѣзлата книжка.

№ 2 отъ библиотеката ще бжде разпратена презъ м. мартъ. Желателно е до нейното излизане всѣки да внесе абонамента си.

Отъ редакцията

До .....

.....

Въ .....

.....

Редакция „ВИТЛЕЕМЪ“ — Варна

Въ редакцията ни се намиратъ въ ограничено количество цѣли годишнини отъ списанието „Витлеемъ“ — подвързани и неподвързани.

Ония отъ нашитѣ абонати и други, които искатъ да си набавятъ нѣкоя годишнина, плащатъ по 40 лв. за подвързани и 30 лв. за неподвързани годишнини.

Които искатъ и седемьтѣхъ годишнини, плащатъ **220 лв. за подвързани и 160 лв. за неподвързани течения.**

Литургия

НА СВ. ИВАНЪ ЗЛАТОУСТЪ, наредилъ и приспособилъ за двугласенъ хоръ **АП. КРЪСТЕВЪ,** диригентъ на катедралния хоръ — Варна. **ЦЕНА 25 ЛЕВА.**

За поржчки отъ 5 книжки и повече, прави се 20 на сто отстжпъ.

УЧЕНИЧЕСКО
Каледарче „ВИТЛЕЕМЪ“

за учебната 1929—1930 год., съ подбрано религиозно нравственно съдържание и хубави картинки. Цена 4 лв. За повече отъ 10—20 на сто отстжпъ.

Разноскитѣ по изпращането на поржчкитѣ сж за смѣтка на редакцията. За наложенъ платежъ се прибавятъ пощенскитѣ разноски за превода на сумата.

АДРЕСЪ: Редакция **„ВИТЛЕЕМЪ“ — ВАРНА.**

Печатница „НОВИНИ“ — Варна